

Az élet útjai kifürkészhetetlenek

Második esély

ROBIN
O'WRIGHTLY

Robin O'Wrightly: Második esély – Second guess

Hungarian edition © Robin O'Wrightly 2024

Minden jog fenntartva!

Kiadja a Könyvek Sorban kiadó felelős ügyvezetője

ISBN (pdf) 978-615-6585-09-7

ISBN (epub) 978-615-6585-10-3

Szöveggondozás: Virágh Máté

Borítótervezés és e-book-előkészítés: Szabó Borka

Borítófotó: Pexels/Unsplash (Ryan Jacobson)

konyveksorban@gmail.com

www.robinowrightly.com

moly.hu/alkotok/robin-o-wrightly

Ezen mű cselekménye teljességgel fiktív, szereplői kitalált alakok, de a történet valós háttérbe ágyazott. Mindennemű egyezés a valósággal csupán a véletlen, mintegy a legbizarrabb író műve. C'est la vie!

**A magyar könyv is
magyar termék
mozgalom**

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Ismertető

Tökéletes kikapcsolódás egy tökéletlen világban. Vajon hányszor és mire kaphatunk második esélyt az életben? És ha megkapjuk, el tudjuk-e fogadni fenntartások nélkül?

Helen két kisgyermekével magára marad a második világháború Amerikájában, amikor a férje, Joshua nyomtalanul eltűnik a fronton.

Vajon segíti-e őket a jósorsuk? Érdemes-e kitartani a szeretett férfi emléke mellett? Mit bír ki egy asszony szíve, ha a halottnak hitt családapa újra felbukkan és súlyosabb titkokat hoz magával, mint amit más elviselni képes? Meddig megy el az igaz szerelem ereje?

Robin O'Wrightly kis novellája az emberi esendőség fölött aratható győzelem reményét és a szeretet örök üzenetét hirdeti, az írónőtől megszokott, váratlan és tabudöntögető cselekménybeli fordulattal együtt.

Ha karácsonykor ér ez a történet, akkor kuckózz be a fotelba a fa mellé, és olvass egy jót!

– Mami, a Papi mikor fog hazajönni? – Lily két kis marka kapaszkodott bele az anyja combjába, egy tapodtat sem tágítva tőle.

– Már nem kell sokat aludni addig, kicsim – túrt bele a göndör szőzi fürtökbe Helen, hogy megnyugtassa a válasszal.

– Jó, mert nem is tudok aludni – ölelte át a lábát a négyéves.

Az asszony visszanyelte a könnyeit, és belefúrta az arcát a karjában üldögélő, elszenderedett, kétéves forma kisfia vállába.

– Öcsi viszont elaludt – kommentálta Lily könnyed hangon, és továbbra sem mozdult el Helen mellől. – Neki nem hiányzik a Papi?

– Dehogynem, kicsim, mindenkinek hiányzik a Papi – simogatta meg újfent az anyja a cserfest, már mosolyogva. – De most engedj, csillagom! Le kell tennem Garyt, és a végén még odaég a finom leves.

Amíg kavargatta a forró ebédnek valót – amelyet a legjobb szándékkal lehetett csak levesnek nevezni, mert éppen hogy termett bele gyökér és krumpli –, volt egy szusszanásnyi ideje újra átélni a férje távozását.

Joshua Warren, aki hajdanában békés könyvelőként kereste a kenyerét, most a fronton harcolt. Időszakonként hazalátogathatott, és olyankor pár hétre kivirultak a feleségével. Minden erejükkel igyekeztek kiszakadni a világháború rettenetéből és csak a családra összpontosítani. A férfi, amennyire csak tőle tellett, Helennel és a gyerekekkel töltötte minden idejét. Délelőttönként játszott velük, délután mindannyian nagy sétát tettek a kisváros parkjában, este együtt énekeltek és nagyokat beszélgettek, éjjel pedig felesége karjában lelt álomra. Mintha mindennap a mennyekben jártak volna. Amíg csak tehették, kiélvezték a majdhogynem gondtalan, felhőtlen boldogságukat. Csak ne lett volna az a mocskos háború...

* * *

Helen kivette a postaládából a neki címzett borítékot, és remegő kézzel bontotta fel, miután beért a lakásba. Lily és Garret a délelőtti csendespihenőt töltötték, így maradt némi ideje arra, hogy a levélbe feledkezzen. Joshua írt a frontról, és nem voltak jó hírei: az előzetes ígéretek ellenére maradnia kellett a harcmezőn még vagy egy teljes hónapot. Az asszony elérzékenyült és sírva fakadt, hiszen annyira számítottak rá mindannyian, hogy Hálaadásra hazaér az ura. Így az életben maradásáért

rebeghetett hálát, a kicsik kezét fogva, két vézna pulykacomb, egy fél pulykamell, kukoricakonzerv és pár szem sós, héjában főtt krumpli fölött. Ez volt az ünnepi porció, amelyet a kertváros nőegylete osztott ki a családok között. Azokban az ínséges időkben még így is fejedelmi vacsorának számított. Helen egy szekérről legurult, három szem lóalmából savanykás szószt főzött, amit élvezettel nyalogattak el a kicsik a sült hús mellé. Neki pedig ismét bepárásodott a tekintete az örömmel majszoló apróságok láttán.

– Mami – szólalt meg Lily, miután befejezték a vacsorát –, ha én előre hálát adtam a Kisjézusnak, hogy hazahozza a Papit, akkor ő szót fogad, és hazahozza tényleg?

Az anyja elnevette magát, és megborzolta a sűrű anygaltaréjt a kislány fején.

– Hát persze, kiscsillagom. Azt mondják, Isten a hitünket nézi.

Azért a torkába gyűlő gombóccal nem bírt mit kezdeni, és a szívében egyre magasodó reménytelenség falát sem tudta ledönteni. Minden egyes nappal, ahogy Joshua távol maradt, ez a fal egyre több téglával lett magasabb. Ő próbálta hittel, reménnyel és szerelemmel pusztítani az akadályt, de valahogy az idő egyre gyorsabban és gyorsabban emelte egyre feljebb és feljebb, mígnem már nem látott át rajta.

* * *

– Mrs. Warren? – A postás szava szakította ki ábrándjából. Mostanában megint egyre többet mélézött el a múlton és a jövőn, hogy ne a jelenen kelljen rágódnia.

Ha a gyerekei nem tartják benne a lelket, Helen bizonyosan beleőrült volna a férje hiányába, és a tudatba, hogy még mindig nem lehet velük. Bár már csak néhány nap választotta el őket a szeretett férfitől, egy örökkévalóságnak tűnt.

– Távirata érkezett.

A nő arca egyszerre sugárzott megkönnyebbülést és zavarodottságot. *Joshua? Csak az lehet, hogy jön!*

Megköszönte és átvette a sürgönyt, majd izgatottan nyitotta fel.

A következő pillanatban, megszédülve és zúgó füllel kellett leülnie a konyhában a székre, miután a két örökmozgót is csendre intette.

– Mami, Mami! Jön haza a Papi? – csiripelt az idősebbik.

– Papi, Papi, hol? – kontrázott rá az öccse.

Helen azonban nem szólt, csak görcsösen a homlokához nyomta tenyerét, és megveszekedett pillantással pásztázta a sorokat a Western Union telegramján:

MRS. HELEN WARREN REESZEERE STOP
LEGMEELYEBB SAJNAALATTAL
EERTESITJUEK HOGY FEERJE JOSHUA
WARREN ZAASZLOOS BEVETEES KOEZBEN
ELTUENT EGY BOMBATALAALAT SORAAN

STOP AMINT BIZTOS INFORMACIOOT
KAPUNK HOLLEETE FELOEL AZONNAL
EERTESITENI FOGJUK OENT STOP

Körülötte táncot lejtettek már a gyerekek, hogy ugyan árulja el, a Papi írt-e, mire a nő rájuk kiabált:

– Hallgassatok már el egy percre!

Annyira szokatlan volt, hiszen sosem emelte fel a hangját. A kicsik meg is szeppentek, és úgy tűnt, nem-sokára eltörik a mécses. Helen nagyon megbánta, hogy fájdalomában úgy leteremtette őket, ezért gyorsan az ölelésébe vonta a két, lebiggyedő szájú teremtést.

– Édeseim, ne haragudjatok a Mamira, gyertek, na, gyertek ide! – Behunyta a szemét, hogy nyugalmat erőltessen magára, és elapassza kitörni készülő könnyeit. – Papi mindent elkövet... hogy hazaérjen. Ebben biztos vagyok! De még várunk kell rá... – Nyelt egy nagyot, és eszébe jutott valami, amivel bátoríthatta talán még önmagát is. – Hátha karácsonyi ajándékba megkapjuk őt a Téliapótól! Imádkozzunk érte, jó?

* * *

Joshua csak két hónapja ment el, és Helennek már a hiányával kellett együttélnie. Eljött a karácsony, és azon túl, hogy ő egyre gyengébbnek érezte magát, a lelkét is

nyomasztotta a folytonos aggodás. *Josh, drágám, gyere haza! Nem bírom ki nélküled!* Teljes magányában zokogott a szentestén, miután a gyerekek már elaludtak. Árulónak érezte magát, hiszen szinte megígérte nekik az apjuk hazahozatalát a Téalapó nevében. *Ilyenkor hol van a karácsonyi csoda?*

Reggel hiába várták a csöppek a fölējük magasodó, boldog óriást, aki egykor megnyugtató, mély hangjával ringatta álomba őket.

– Miért nem hozta el a Téalapó a Papit? – hüppögött a kis Lily. – Azért, mert rosszak voltunk Garyvel?

– Dehogyan, Lilykém – csókolta őket fejbúbbon az anyjuk hevesen. – Talán csak nehéz... elintéznie. De úgy hiszem, Téalapó egész manósereglete ezen dolgozik, tudod? És a Papi is... nagyon haza akar jönni... Ebben teljesen biztos vagyok! – Itt nem tudott megálljt parancsolni az érzelmeinek, belőle is kibukott a sírás. Nem tudta megmondani, miért, de hamarabb kiveszett belőle a hit, hogy a férje valaha visszatér, mint azt képzelte volna.

Pedig akkor már kicsit jobbra fordult az anyagi helyzetük, ahogy a Nőegylet hadiözveggyé és árvákká nyilvánította őket. Bár a keresés eredményét végül nem sürgönyözték meg, de híradások jöttek abból a harcvo-nalból, ahova Warren zászlóst osztották be, miszerint a novemberi bombatámadást valószínűleg senki sem élte túl.

Ám nem sok ideje maradt a két gyerek mellett ezen töprengenie, mivel mostanában mind inkább

elhatalmasodott rajta valami. Rosszullétek, gyengeség, furcsa rémálmok hada és néha rettentő éhség gyötörte. Mire Helent felemésztette volna a gyász, vagy beletörődhetett volna a sorsába, szembe kellett néznie egy újabb váratlan helyzettel: teherbe esett. A legutóbbi hazajövetel idején foganhatott meg, amikor néhány éjszakájukat szenvedélyes együttlétben töltötték el. Nem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen, mikor rádöbrent állapotára. Elvesztette élete szerelmét, és közben nyert egy újabb kis életet. Mintha valaki odafent tudta volna, hogy Joshua többet nem tér haza, és így vigasztalta meg őt...

* * * 2 * * *

Két év telt el, mire végre hivatalosan is véget ért a háború. Bár a települést, ahol Warrenék laktak, nem sújtotta támadás, azért a lakosaik megszenvedték. Az életkörülményeik váltak szűkössé, hadi áldozataik voltak, sokan özvegyültek meg vagy lettek árvákká. Helen Gutierrez-Warren a helyi közösség megbecsült tagjaként tevékenykedett, mint tanítónő, és közben egyedül nevelte három gyermekét. A legkisebb is fiú lévén, az apja nevét kapta a keresztségben. A testvérei Jojónak becézték és persze elkényeztették. Édesanyja öröme volt a kicsi, ahogy Lily és Garret is, így lettek keserédesen teljes, csonka család. Bár néhányan ajánlkoztak a város elöljárói közül, hogy feleségül veszik az özvegyasszonyt, vagy legalább gondoskodnak róla, ám Helen minduntalan kitért a kérésük elől.

– Férfi kell a családba! Bolond vagy, ha még mindig Joshúára vársz – korholta Madge, a szomszédasszony, aki átjárt a kicsikre vigyázni, amíg Helen az iskolába ment Lilyvel.

– Nem várok rá – védekezett ő –, tudom, hogy már nem jön haza. De nem akarok mást. Jól megvagyunk mi így.

Igazából nem merte bevallani, hogy egyrészt tényleg Josh volt élete egyetlen és eddig tökéletes szerelme,

másrészt pedig valahol egy kicsi őrláng a szívében azért nem aludt el. Csak hitte, remélte, szerette volna, hogy a férfi újra visszatér. Bár ennek az esélye, ahogy múltak az évek, egyre kevesebb lett. Talán inkább az emlékek és a nem múló érzések tartották benne a lelket, és könnyebb volt így nemet mondani a kéretlen udvarlóknak. *Nem akarok bonyodalmat. Az életben egyszer elég elveszíteni egy szerettet, még sok is.*

Elköszönt Madge-től, és elindultak Lilyvel az iskola felé. Ugyanolyannak ígérkezett ez a hétfői nap is, mint a többi. Helen délelőtt kilenctől tartott három iskolai órát a kis lurkóknak, köztük a saját lányával, végül meg ebédeltek. Azután kimentek az udvarra játszani, mert csodaszép napos időt kaptak október eleji „indián nyárként”. Az őszi napfényben aranyló loboncként világított a fák koronája.

– Lily, ésszel játsszatok! – pirongatta meg csemetéjét, amíg felállt a padról, hogy közelebb mehessen a kerítés végéhez.

Mozgást látott arra, de túl messze volt, hogy az erős napfényben bármit is tisztán lásson.

– Ki van ott? – kiáltott oda, és tenyere élével eltakarta a szeme elől a napot.

Mire a kerítéshez ért, földre is gyökerezhetett a lába, ahogy elé tárult az előtte mosolygó, fáradt pillantású igazság:

– Helen...!

Joshua Warren hazatért.

Nem emlékezett rá, mennyi ideig ölelte, csókolta a férfit, de nagy sokára engedte csak el. *Az én Joshuám! Hát mégis él!* Mikor szétváltak, Lily egyből odaszaladt, közójük furakodott és felmászott a veterán karjába.

– Papi, Papi, hazajött a Papi! – sikoltozta teljes ekzisztáziában.

– Lily...? – bámult rá furcsa pillantással a férfi.

– Nagyot nőtt, igaz? – mosolygott könnyes szemmel, boldogan a neje.

– Gyönyörűek vagytok! – bukott ki a viszontlátás öröme a hadviseltből.

Megilletődötten szemeztek a kislánnyal, amíg az iskola egyetlen elemista tanítónője elszaladt szólni a pedellusnak, Percy bácsinak, hogy vigyázzon a gyerekekre, amíg a szülei el nem jönnek értük, mert neki most indulnia kell.

– Mindjárt mehetünk haza. – Helen le sem vette a szemét Joshuáról, mikor visszajött Percy bácsitól. – Ó, hogy milyen boldog lesz Gary, ha meglát! És... meglepetésem is van...

Hazafelé sétálva mesélésbe fogott, miközben a lelke mélyén azt hitte, hogy csak álmodik. *Ha pedig csak képzelődöm, hát mindent beleadok!*

– Meglepetésem? – nézett rá komoly tekintettel a férfi.

– Született még egy fiad – viszonzta a pillantást a nő.

– Az enyém? – kerekedett el a szeme.

– Persze, hogy a tiéd, hát ki másé? – Helen arcán sér-
tettség futott végig egy másodpercre, de aztán megbékélt.

– Joshuának kereszteltük el... a tiszteletedre... – Ekkor
megállt, és mind férjét, mind lányát erre készítette, majd
zokogni kezdett, arcával Warren mellkasának dőlve. – Azt
hittem, meghaltál! Mind azt hittük! Mikor elmentél...
utána jöttem rá, hogy Jojót küldte helyetted az ég.

– Kérlek, ne haragudj rám – suttogta megtörten a ve-
terán és háromszoros apa, miközben reszkető feleségét
baljával szorosán ölelte, jobbával pedig kislánya haját
cirógatta, aki sírósan bújt a derekához.

– Dehogyan haragszom – bizonygatta Helen a karja kö-
zött –, isten őrizzen, boldog és hálás vagyok! Hazajöhettél
épen, egészségesen, és megláthatod Jojót. Most már
tudom, hogy Isten szeret minket!

Helen nem tagadhatta maga előtt, hogy az első hónapok különösen, már-már ijesztően teltek. Joshua szemében valami egészen idegen fény csillogott. Ő maga volt az, aki hazatért a szeretteihez, és mégis megváltozott. A háború tehette, ahogy átformálta a lelkét, a jellemét és megkínozta, majd talán végül elpusztította legbelül. Rémálmok gyötörték, időnként a bajtársai nevét kiáltozta, meg hogy bújjanak fedezékbe, mielőtt izzadságban fürödve felébredt. Warren zászlós nem az volt, aki egykoron bevonult, és Helen tudta, hogy ez egy harci frász nevű betegség, amit hosszú idő alatt vagy talán sohasem hever ki egy háborúviselt ember. Sokat hallott ilyesmiről a városban, mert akik visszajöttek a front-ról, mind ilyen tünetektől szenvedtek.

Azonban Josh-t más is kínozta. Elfelejtett dolgokat, apróságokat, amelyekre a katonasága előtt tisztán emlékezett. Néha indokolatlan düh vette elő, de nem bántott senkit, csak jobb volt nem közeledni hozzá. Máskor úgy viselkedett, mint aki nem tudja, hol van, és érzéketlenné vált a családjá felé. Szerencsére ezeket a gyerekek annyira nem szenvedték meg, talán mert nagyrészt hagyták pihenni, illetve iskolában és felügyelet alatt voltak. Helen azonban magára maradt a problémás férfival, ami miatt rettentően kétségbeesett, és segítségért folyamodott.

Nem mert beavatni őt, hogy mire készül, így egy alkalmas pillanatban eljött otthonról, és a helyi kórház felé vette az irányt.

– Lehet időszakos amnézia, érhette a bombatámadás-kor légnyomás, és a harci frász is közrejátszhat – tárta szét tanácstalanul a kezét Dr. Mahoney, aki gyakorta fordult meg Warrenéknél gyerek- és anyanézőben. – Legyen türelmes, Helen! Joshua valószínűleg a lővészárookban a halállal nézett farkasszemet minden egyes nap. Pusztulás, félelem, fájdalom, büntudat és öngyűlölet... Nem embernek való világ! – nyögött fel szörnyülködve. – Olyan borzalmas élmények és ingerek érhatték, amik miatt hosszú idő még, míg meggyógyul. De ő biztos, hogy rendbe jön, csak támogassa benne! Csodálatos család veszi körül, maga szereti, a gyerekek imádják, és higgye el, a férjének pontosan ilyen közegre is van szüksége.

A nő megnyugodva bólintott, ahogy Mahoney doktor erőt öntött belé, miután ő kitárta előtte a szívét.

Annyira érdekes ez – vallotta be magának a visszaúton. – Amióta Josh hazajött, megtépázta a háború, mégis egyre jobban szeretem. És minden nehézség ellenére, úgy érzem, benne is fellobbant a láng. Úgy értem, azelőtt is szerelmesek voltunk egymásba, de most... Szenvedélyesebb, mint valaha... Olyan érzelmek dolgoznak benne, amelyek egyszerre teszik őt izgalmassá és ijesztővé...

Mire az ajtó elé ért, baljós érzése támadt. Valóban, Joshua várta, aki nem tudta, hogy elment otthonról. Mérges volt és csalódott, talán kicsit jobban is, mint számított rá.

– Hol voltál? – dörrent rá fenyegetően.
– Én csak... meglátogattam dr. Mahoney-t... – hebegte Helen, és nem bírt hazudni.

– Miért? Ő ki? – Joshua hangja idegenül csengett.
– Hiszen ő a családorvosunk. Ő volt ott a gyerekek születésénél, át szokott hébe-hóba járni megvizsgálni minket... – folytatta békítőleg a nő.

Meghunyászkodott, ahogy férje rémisztően magasodott fölé.

– Szólhattál volna, hova mész!
– Ne haragudj... – Helen nagyon kicsire próbálta összehúzni magát, már szinte remegett, mert úgy tűnt, a férfi szétrobban a benne bujkáló feszültségtől.

Egyetlen vészterhes percig csak fürkésztek egymás arcát, pedig már majdnem elcsattant egy pofon. Soha nem történt ilyen, és most is megállította valami, mint egy békehozó angyal.

Joshua szemébe könny gyűlt, majd a rá felnéző Helen arcára pottyant. A férfi megkönnyebbült, mikor megszabadult a lelke terhétől. Lehajolt összekuporodott hitveséhez, és lassan felemelte a földről. Olyan erősen szorította magához, mint akkor, amikor utoljára búcsúzott el tőle a frontra menőben...

– Soha ne hagyj itt szó nélkül engem! – suttogta kétségbeesett szeretettel telve, összetörten a fülébe. – Nem akarlak elveszíteni! Elég volt a vérzivatarban... amikor nem tudtam, hazatérek-e egyáltalán. Vigyáznom kell rád, amíg csak élek. Nekem te és a gyerekek vagytok a mindenem, Helen!

Lassanként minden a rendes kerékvágásba állt, igaz, a hónapok helyett évekbe tellett, mire Warren teljesen helyrejött. Helen hősiiesen állta a saját, személyes háborújuk ráeső felét, amelyben a poszttraumás stressz-szindrómával hadakozott Joshua lelkéért.

1950. augusztus 19-ét írt a naptár, egy csodálatos nyárvégi szombatot, melyen nem is lehettek volna boldogabbak. A szíve alatt hordta a szerelmük negyedik gyümölcsét, és már nem volt túl sok hátra a szülésig. A környezetében mindenki szerint kislányt várt, mert „gömbölyű volt a pocakja és nem hegyes”, ezért egy lánynévvel már készült – Brenda –, ha tényleg lány lesz.

– Mindegy, csak egészséges legyen! – mondogatták egymásnak Joshuával.

A hadviselt férfi elmondhatatlanul örült az újabb jövevénynek. A tenyerén hordozta gyermekei anyját, és minden pillanatát kiélvezte a családja szeretetének. Számára tényleg földre szállt a mesebeli mennyország. „*A jövendő a béke emberé*” – sejlett fel egy idézet a Bibliából. Úgy érezte, mindent kiérdemelt, amiért harcolnia és nélkülöznie kellett annyi éven át.

Helen az utolsó hónapokat Brendával nehezebben viselte, mint a kis Jojóval. Körülményesebb volt számára

a járás, a lábai bedagadtak és gyakrabban kínozza a rátörő gyengeség. Joshua ilyenkor kiszolgálta őt, igyekezett a kedvében járni, még egy édes finomsággal is meglepte, amit állítása szerint a fronton ismert meg, amikor az ispotályban járt, és ott jutottak hozzá a betegek.

– Hogy micsoda rejtett képességeid vannak neked – somolygott szerelmesen az asszonya, és beleharapott a grízes süteménybe. – Ez isteni! – Behunyt szemmel élvezte, ahogy az ízek felrobbantak a szájában. – Ezt megtartjuk! Kérem a receptjét!

– Nem-nem – vigyorgott vissza csibészesen az ura.
– Az szigorúan titkos!

– Nagyon szeretlek, Joshua Warren, tudod? – simogatta meg neje gyengéden az arcát.

– Tudom – nézett vissza rá a világ minden szerelmével a férfi, és megcsókolta Helen ujjait.

Amikor az asszony valamennyire jól érezte magát, eltöltötte a „fészekrakó ösztön”, mint minden hasonló korban járó kismamát. Lily vidáman segédkezett neki a takarításban, míg Garret játszott a kicsi Jojóval. Joshua aznap dolgozott, így azon a szombati délelőttön is egyedül volt az anya a kicsikkel.

Mikor a férje öt évvel azelőtt munkát keresett, azt mondta, hogy valami újat szeretne kipróbálni, így a kisváros egyetlen pékségébe jelentkezett inasnak. A hazajövetele óta nem akart többet sem számokkal, sem ügyletekkel foglalkozni. Úgy tűnt, kedvet kapott a sütögetéshez, és így kívánta eltartani bővülő családját. Helen nem bánta, mert

látta, hogy boldog a férje és ez őt is teljesen elégedetté tette. Bár hajnalban már munkában volt, a gyerekek mindig kaptak délutánonként valami finomságot, ha hazaért.

Lily épp a főzőtudományát próbálgatta a tűzhe-lyen, amíg Helen a régi kacatok és ruhák között próbált rendet tenni. A szekrény mélyén lelt rá Joshua régi katonazubbonyára, amit nem sokkal a hazatérte után levetve odadugott, hogy ne is lássa többé. Azóta nem vették elő, már jócskán poros, pókhálós és gyűrött volt. Itt-ott belezabáltak a molyok, már nem használhatta volna újra. Nem is bánták, hiszen senki sem akart többet olyan világégest, amin keresztül kellett menniük.

Végignézett rajta, simogatta az anyagát, és arra gondolt, mennyire hálás is a kialakult békéért, ami végül hazahozta a szerelmét, élete párját és most ismét megajándékozhatta őt egy gyermekkel. Beletúrt a kabát zsebeibe, a megszokás hajtotta, mintha mosodába adná. De mire megállíthatta volna a kezét, már egy papírlapot szorongatott, amit az egyik zsebben talált. Kihúzta, és egy gyűrött, törött felületű, megsárgult fénykép tárult a szeme elé.

Joshuát ábrázolta uniformisban, nem sokkal azután, hogy bevonult. Csinos kölyökképen még ott virított az ifjúság reménye. Alig múlt huszonkettő, és talán ha pár hónapja házas. Akkoriban Helen már várandós volt Lilyvel, aki elég gyorsan „összejött” nekik. *Hát persze – mosolyodott el a nő –, hiszen ezekkel a szemekkel, ha csak rám néz, én már terhes is leszek! Ujját finoman végighúzta a fotón. Köszönöm, Istenem, hogy ő van nekem!* Azzal megfordította,

hogy megnézze a hátulját, miközben eszébe jutott, hogy vajon neki akarta-e küldeni ezt a képet annak idején. Meglepődött az elmosódott íráson, amin megismerte a férfi kézjegyét. *Szeretettel. Arnoldnak. Sose felejts el.* Egy pár percig csak bámulta a feliratot, azon tűnődve, hogy egyáltalán jól olvasta-e.

Arnold? De hát az... férfinév...

* * *

Nem szólt Joshuának a szerzeményéről, de azóta, hogy meglelte, nem ment ki a fejéből a kép szövege: „szere-tettel”, meg hogy „sose felejts el”... *Ilyesmit nőknek írnak a férfiak* – borzadt el, amikor este nem jött a szemére álom. Nappal még csak-csak elhessegette a furcsa gondolatait. Ám amikor minden elcsendesedett, és Josh is mellette szuszogott hason fekve, azon kapta magát, hogy bámulja a férfit és keresi a válaszokat. *Ki az az Arnold? Miért írtál neki így? Hogyhogy nem adtad neki oda?* Minél több kérdése támadt, annál rettenetesebbé vált a szorítás a torka körül. *Mi az, amit nem mondasz el nekem, amióta hazajöttél?*

Bár a zubbony másik zsebében megtalálta a saját fotóját is, amit még ő adott neki, mikor Josh kiment a frontra, de ettől függetlenül összezavarodott. *Őrült vagy, Helen Gutierrez!* – Ritkán szólta meg magát a lánykori nevéen, de akkor tényleg komolyan gondolta. – *Ez az Arnold biztosan*

az egyik bajtársa volt. Neki akarta adni, de már nem sikerült. Nyugodjék békében, Amerika hőse! Akkor éjjel lecsendesítette a benne forrongó kétséget, és elaludt, de másnap kezdődött minden újra. Egy hétig ment ez így.

– Mi a baj? – lépett a háta mögé a következő szombat este Warren, és gyengéden kifonta az asszony hosszú szőke haját.

A gyerekek már aludtak, Helen pedig egyre kevésbé fért el a hasától. Jólesett neki ez a gondoskodás, és az is, amikor utána Josh megmasszírozta a derekát. Már nagyon várta, hogy véget érjen a terhesség, és a kezébe foghassa a legkisebbiket. *Kint mégiscsak kényelmesebb neki is, mint bent!* De a természet egyelőre másképp gondolta, mivel nem akart megindulni a szülés.

– Látom, hogy valami nyomaszt. Mi bántja az én szerelmemet? – csókolt egyet férje kedvesen a nő nyakára.

– Megtaláltam a régi katonakabátod... – kezdte Helen síri hangon, amint küzdött a könnyeivel. – Volt benne egy fénykép rólad is. – Hátrafordult az ágyon, ahol ültek, hogy a férfi megmasszírozhassa őt, de most elhúzódott tőle. – Ki az az Arnold? Miért írtál neki olyat, amit nekem nem? – Itt megremegett a hangja, ahogy tudatosultak benne sötét gondolatai, amelyek hosszú ideje kísértették. – Szeretettel? Sose felejts el? Ezeket miért nem nekem írtad? És... miért nem adtad oda neki? Ki ez az Arnold, Joshua?

Hirtelen megfagyott közöttük a levegő, amikor a hadviselt veterán szemében teljesen ismeretlen tűz lobbant. Helen a szája elé emelte a kezét, és teljesen elszörnyedt.

– Mondd, hogy te nem...! Hogy Arnold nem a te...!

Ami eszébe jutott, és most egyre bizonyosabbá vált, egyszerűen elborította az elméjét. Kitért belőle a sírás, válla rázkódott, és mikor Warren át akarta ölelni őt, ellökte magától.

– Ne éj hozzám! Magyarázd meg!

Joshua abban a pillanatban mindent felfogott, és fürkésző tekintettel próbálta magához láncolni Helen figyelmét.

– Helen! Te azt hiszed, hogy... Azt hiszed, én... „olyan” vagyok?

Az ötvenes évek Amerikájában örülhetett az ember, hogy már nem büntették halállal, de még bebörtönzés járt a homoszexualitás miatt. A világháborús koncentrációs táborokban az eltérő nemi identitásúakat is ugyanúgy kivégezték, mint a zsidókat, a cigányokat, a hadifoglyokat, vagy bárki mást, aki nem volt árja. Ennek folyamánként már sokkal elnézőbbek voltak, viszont ettől függetlenül a „buzeránsok” és családjuk élete még mindig elviselhetetlen volt.

– Úristen, Josh, én nem tudom, mit higgyek! Ilyet csak – borzadt el – a szeretteinek ír az ember! És sosem adtad oda neki. Meghalt, vagy mert... nem merted?

A szoba legtávolabbi sarkába hátrált, minél távolabb a férjétől, aki még mindig az ágyon ült és a térdére könyökölt. Úgy nézett onnan rá, mint egy rajtakapott kiskutya.

– Könyörgök, Helen...

– Válaszolj! – Felesége indulatosan ripakodott rá, de azért figyelt arra, hogy ne ébredjenek fel a gyerekek a másik szobában. Már rutinjuk volt csendes éjszakai házasságból, ami azt illette.

– Az igazat akarod hallani? – nyögött fel a férfi.

Az asszony itt ismét összetört, és megint sírva fakadt, eltakarva az arcát, onnan nyüszített halkán.

– Mondd meg, Joshua Warren, te... úgy szeretted ezt az Arnoldot, ahogy... férfi a nőt? – remegett a hangja, mikor végre megszólalt.

– Jézusom, nem, Helen, hiszen gyerekeink vannak – bizonygatta ő. – Én téged szeretlek!

– Nem hiszek neked! – rázta a neje a fejét, és egy tapodtat se jött közelebb.

– Helen, kérlek! Ebben sosem hazudtam – vallotta be kétségbeesetten a férfi.

– Hát akkor miben igen? – A nő hangja vészjóslóvá vált. – Arnoldban? Ki volt ő neked? Kérlek, beszélj!

– Ez... bonyolult. Arnold nem... Úristen, dehogyan voltunk „olyan” kapcsolatban... Arnold a legjobb barátom volt, jószíval a testvérem. Már szinte olyan, mint... én magam.

Nem tehetett mást, ha nem akarta elveszíteni a feleségét, a családját és a kisváros háborús hősnak kijáró tiszteletét, akkor el kellett mondania a teljes igazságot.

Azon az éjszakán nem aludtak, már csak azért sem, mert egyik pillanatról a másikra a feje tetejére állt az életük.

Igazából Helen fejében akkor állt össze a teljes kép, amikor a férje elmondta a titkát. Borzalmasabb lett volna, ha kiderül, hogy Joshua valójában a saját neméhez vonzódik? Azt csak hitte... Akkor még a felét sem tudta annak, amit aztán a hajdani katona bevallott.

A fényképen valóban Joshua Warren szerepelt, ahogy a hátoldalán is az ő kézírása állt. Helen jól ismerte szerelme betűjegyeit a sok levélből, amiket írt neki. Bár azóta nem látta tollat fogni a párját, hogy az hazatért a háborúból.

– Te miről beszélsz?! – szakadt ki belőle, amikor végre levegőhöz jutott.

– Nem akarok most beszélni. Adj, kérlek, papírt és tollat!

Az asszony rémülettel az arcán, de gépies mozdulatokkal engedelmeskedett. A férfi maga elé húzta a tenyérnyi cetlit, és lassan körölni kezdett: *Drága Helen! El sem tudom mondani, mennyire sajnálom. Előbb kellett volna elátulnom, amit annyi éve őrzök. Odanyújtotta neki, ő pedig szinte felfalta a látványt szemével.*

Ebből értett meg mindent Joshua Warren neje, és innentől képtelen volt bármit is kérdezni. A férfi vette át a szót, és igyekezett minden homályos pontról tisztább képet adni.

– Ugyanennyire zavart voltam, mint te most, mikor megláttam őt. Egy az egyben, mintha tükörbe néztem vagy a saját magam szellemét láttam volna. Azt hiszem, ő ugyanígy bámult rám. Ki tudja, a sors milyen fintora alapján kerültünk ugyanahhoz a századhoz, ugyanabba az árokba, de így alakult. Kiderült, hogy egy napon születtünk, mindketten ugyanabban az államban, Wisconsinban... – És dőlt belőle a szó.

A nő erőtlenül rogyott le a székre, az asztal mellett. Csak bámult kifelé a fejéből, értetlen és döbönt arccal. Ki tudhatta, mennyit fogott fel a hallottakból.

– Joshua... – suttogta fakó hangon. – Miért?

– El akartam mondani, még aznap, amikor hazajöttem. De amikor élőben megláttalak a kerítésen túl, az iskolában, én azonnal beléd szerettem...

A férfi kinyújtotta a markát, hogy megszorítsa Helen ujjait, és erőt öntsön belé vagy bizalmat kérjen tőle, de ekkor a kismama szeme hirtelen fennakadt, és a teste ájultan elterült a padlón.

* * * 5 * * *

A bombarobbanások fülsiketítő robaja és a gépfegyverek lövedékeinek becsapódó zaja mellett minden gondolat elveszett. Csak a pusztta túlélés volt a cél, az erkölcs eltörpült, az emberélet nem volt több egyetlen számnál, melyet az ellenség tekintetében a nullára kellett csökkenteni. Senki nem gondolt bele, hogy egy háborúban nincsenek nyertesek, csak vesztesek vannak. Ott túlhan is ugyanúgy érző emberi lények meneteltek a halálba valami láthatatlan és megfoghatatlan ideológia nevében, mint ezen az oldalon. Egy sokkal értékesebb egzisztencia veszett oda egy névleges fogalomért cserébe, de már nem számított ez a mérleg. Senki nem törődött vele, csak mentette a bőrét, és ölt, hogy ne őt öljk.

Arnold Reyes közlegény még az ispotályban ismerte meg Joshua Warrent, amikor mindkettejüket kötözésre vitték. Felületi sérülést szenvedtek, ki-ki karján, lábán, hasán. Nem volt mély vagy veszélyes seb egyiké sem, de nem kockáztathatták a fertőzést, és már csak kevesen maradtak abból a századból. Így kerültek össze a fiatal férfiak, egy körletbe, ahogy maguk hívták. Bár legtöbbször egy lövészárók volt a körletük, nem pedig kaszárnya.

A nővérek és katonaoorvosok a csudájára jártak a két jómadárnak: mert mindkettő szakasztott úgy nézett ki, mint a másik.

– Mint két tojás! Ha nem volna más a nevük, ikrek lehetnének – mondogatták. Amikor pedig kiderült, hogy a születési idejük és a helyük is stimmel az állam tekintetében, még nagyobb csodálkozást keltettek.

Mindketten ugyanazon a napon látták meg a napfényt, és egy-egy wisconsini árvaházban nevelkedtek, apjukat-anyjukat nem ismerték. Akkoriban nem sok ilyen testvérpárral találkoztak a lelencházakban. Főleg, ha titkolt volt a terhesség, amelyből születtek. Sok megesett lányanya, ha kettőst hozott a világra, általában külön-külön árvaházba adta be őket, hogy akár névtelenül is befogadják a kicsit, és ne kérdezősködjének a származása felől. Az ikrek együtt valószínűleg feltűnőek lettek volna. Így az életkezdeti hasonlóság miatt sem gondolhattak másra, minthogy ők egypetájúek.

Joshua élete csodásan alakult, még iskolás kora előtt magához fogadta egy jómódú, polgári család. Kitanították, és könyvelőnek állt, boldog évei voltak, főleg, miután családot alapított Helen Gutierrezzel. Azonban Arnold sorsa nem alakult ilyen fényesen. Az ifjú tizennégy éves koráig az árvaház lakója volt, mert vagy családról családra járt, és visszaszökött onnan, vagy azok vitték vissza. Pedig nem volt rossz gyerek, csak nem jött össze neki az élet. Akkor a lelencből is elmenekült, és új élet reményében egy távoli államban, egy nagyváros

sütödésében pékinasnak állt. Később egészen a pékmesteri fokozatig vitte, akkor azonban jött a második világháború. Családot nem alapíthatott, pedig szeretett volna, ám valahogy mindig egyedül maradt. Jószívű, de vad természet lévén teljesen más személyiséggel bírt, mint Joshua.

A két testvér onnantól kezdve elválaszthatatlan szövetségessé vált, és a legmélyebb barátság szövődött közöttük, ami csak lehetséges volt. Minden emléküket és álmukat megosztották egymással, így Joshua rengeteget mesélt Helenről és a picikről. A fényképüket is megmutatta, és Arnold látatlanban rajongott a családjért.

Aztán elérkezett az a végzetes novemberi nap, amikor egy bombatámadás lepte meg őket a felderítők és kémek jelentései ellenére. Teljesen váratlanul kapták a nyakukba a pokol erejét. Arnoldot elszakította bátyjától és távolabb repítette a lökéshullám. Amikor elcsendesült a tér, csak a fülük zúgását bírták hallani, vagy még azt sem. Reyes közlegény kúszni kezdett vissza abba az irányba, ahol az árkot – vagy ami maradt belőle – tudni vélte. Joshua nevét kiáltozta, de esélytelen volt meghallani a rájuk boruló siketségben. Mikor kitisztult a levegő, elé tárult a pusztulás. Minden erejével megfeszülten kereste-kutatatta a testvérét, addig üvöltözött, amíg teljesen el nem vesztette a hangját. Amikor végre rátalált, Joshuában már alig volt élet. Igazság szerint inkább hasonlított egy élőhullott roncsra, mint az ikerbátyjához, de a hangja elárulta őt. Addigra visszatért a hallása is, Warren zászlós pedig

szakasztott úgy beszélt, ahogy ő. Senki máséval nem keverte volna össze.

– Arnold! Itt... itt vagyok! – nyöszörögte.

Egyik keze épen maradt, és a zsebében kotorászott.

– Nyugi, Josh – mozdult arra az öccse, hogy lefogja.

– Most ne mozogj! Minden rendben lesz...

– Tesó! Ezt... – húzta ki az ujjait a sebesült, benne egy fényképpel, ami csodával határos módon tiszta maradt.

– Ezt vidd... vidd el Helennek!

– Mi...? Nem! Majd te elviszed neki. Hallod?

– Vidd el Helennek – könyörgött, oda se figyelve rá, mit válaszolt a társa. – Tudod... hol lakik... Mondd meg, hogy szeretem... örökké szeretni fogom... Ígérd meg! – gyűrte bele a könnyes szemmel csodálkozó Arnold markába a fotót. – Ígérd meg... hogy elviszed Helennek... és megmondod!

– Nem-nem-nem, öregem, nem adhatod fel! – Fel-támadt benne a félelem, ahogy észrevette a halál közeledtét. – Haza kell menned Helenhez, Lilyhez és Garrethez! Hallod?! – Nem mertte megrázni a vállát, pedig azt szerette volna. *Nem halhatsz meg! Rád várnak. Nekem kéne itt feküdnöm torzóként! Rám nem vár senki...*

– Arnold... – Joshua görcsösen kapaszkodott bele a karjába utolsó mentsváraként. – Vidd el... a képet! Mondd meg... szeretem Helent... és vigyázz rá! Óvd meg... helyettem... és neveld... fel... a kicsi... – Azzal beleszakadt a szó, már nem fejezhette be.

Tekintete megüvegesedett, és kinyíló szembogarába egy rémült, fájdalommal teli szempár pillantott bele.

Kinyitotta a tenyerébe gyűrődött fotót, és meglátta az írást a hátulján: *Szeretettel. Arnoldnak. Sose felejts el.*

Üvöltve tört ki belőle a zokogás, csillapíthatatlanul. Akkor döbbsent rá, hogy a testvére megérezte, ami rá várt, és innentől kezdve neki ismét egyedül kellett élnie tovább.

Mondd meg, hogy szeretem... Vigyázz rá... Óvd meg... Neveld fel...

Nem, nem kellett egyedül élnie tovább. Helen és a gyerekek vártak rá. Muszáj volt hazajutnia és Joshua Warrenné válnia, bármi áron.

– Helen! – visszhangzott a fejében a saját kiáltása, mikor az összecsucoló neje teste után kapott. Katonaviselt előéletének köszönhetően gyorsak voltak a reflexei, de az asszony így is a hátán feküdt már. Egy pillanatra örült, hogy nem hasmánt terült el, így talán a babának nem lett baja. A lábai közül azonban véres nedvesség kezdett szivárogni, amitől Arnoldban – akit mindenki Joshuaként ismert – feltámadt az életösztön. Átkiáltott a gyerekszobába, ahol a legnagyobb vigyázott a kisebbekre:

– Lily! Azonnal hívd ide Dr. Mahoney-t! Mondd, hogy baj van a Mamival!

Az orvos hamar átvitette az asszonyt a kórházba. Szerencsére közel lakott hozzájuk, így vasárnap reggel lévén, elég volt csak az egy utcával arrébb lakó doktorhoz elrohanni.

Helennél beindult a szülés, de tekintve, hogy nem az anyatermészet, hanem a lelkére nehezedő sokkhatás segítette elő, meg kellett műteni. Akkoriban még nagy vágással, hosszabb gyógyulási folyamattal és több komplikációval járt egy császármetszés. Az asszony sem járt másképp: a méhét el kellett távolítani az esemény után, hogy megmentsék az életét. A kislány – aki tényleg a Brenda nevet kapta a keresztségben – egészséges lett,

és gondosan vigyáztak rá, amíg az anyja fel nem ébredt az altatásból.

Arnold egy percig sem akarta magára hagyni, bár legtöbbször csak a folyosón várakozhatott. Madge addig ott maradt a gyerekekkel a házban. A férfit önvád gyötörte, hogy ő idézte elő a rosszulletet, amikor Helenre ömlesztette a teljes igazságot. *Ki bírná elviselni egy füst alatt, hogy akit hosszú ideje szeret, az nem a férje, és aki az volt, már rég-rég halott?*

– Ki vagy te? – szegezte neki ezt a neje, amikor végre bemehetett. A kis Brenda békésen szunyókált a babahordozó-kocsiban, az anyja ágya mellett.

– Arnold Reyes, Joshua Warren ikertestvére. Tudom...
– kezdett volna magyarázkodásba, de Helen közbevágott:

– Miért?

Hirtelen megzavarodott, mert nem értette a kérdést. Miért az, aki? Vagy miért tette azt, amit? Esetleg miért nem mondta el korábban? Az értelemszerűt választotta.

– Mert szeretlek, mióta csak megláttalak, de tartok tőle, talán inkább azóta, hogy Josh beszélt rólad és a sráckról.

– Joshua meghalt. – Az asszony hangja rideg és érzéketlen volt.

– Sajnos meg. – A férfi belátta, hogy nincs értelme szaporítani a szót.

– Te jöttél helyette – folytatta Helen még mindig érzelmek nélkül.

– Utolsó kérése volt, hogy mondjam meg, örökké szeretni fog, hogy vigyázzak rád, óvjalak és neveljem fel a srácokat. Emlékszel? Ezt is elmeséltem, szóról szóra, ahogy megtörtént – győzködte Arnold, hátha megértésre talál.

– Miért nem mondtad el az elején? Ha nem találom meg a képet, ki sem derült volna – törött el a mécses a négyszeres anyánál.

– Mert te Joshuát vártad. És én már akkor annyira szerettelek... Aztán amikor megláttalak Lilyvel, minden eldőlt... Egy kívánság vált valóra. Joshua családját kívántam, hogy az enyém is legyen. Joshua akartam lenni a számotokra. Azt akartam, hogy úgy szeressetek engem is, ahogy őt.

– Te képes lettél volna hazugságban leélni egy teljes életet, és engem, sőt a gyerekeimet is erre kényszeríteni – lehelte neje két hüppögés között.

– Az én gyerekeim is – suttogta maga elé Arnold.

– Tévedsz! Joshuáé! – fújta ki dühvel Helen.

A legújabb csöppség mocomogni kezdett a felerősödő hangok okán. Elcsöndesedtek kicsit, hadd aludjon tovább.

– Igaz, Lily, Garret és Jojo. De Brenda nem – mutatott a kicsi felé a férfi megsemmisülten. – Ő az enyém.

Az anya nem szólt erre, csak lehunyta a szemét és vékony vonallá szorította össze ajkait.

– Becsaptál minket! – szűrte a fogai között.

Arnold hangos sóhajt hallatott.

– Igen – ismerte be –, ahogy magamat is. Azt hittem, szeretsz...

– Joshuát szeretem.

– Azért akartam ő lenni, hát nem érted?

– De te nem vagy Joshua! Te Arnold vagy! – fakadt ki Helen, és szegény Brenda felsírt a hangzavarra.

Az anyja könnyek közt oldalra fordította a fejét, és elhaló hangon csak ennyit mondott:

– Menj innen, imposztor! Látni sem bírlak többet. Tűnj el, hagyj békén bennünket! És felejtsd el Brendát is! Lehet, hogy csak a te aljas játékod miatt születetett meg, de ő az enyém.

* * *

Arnold nem tudta, mitévő legyen. Felfogta, hogy mindent ő rontott el, ezért tisztában volt vele, csak ő lett volna képes rendbe hozni a dolgokat. De nem jött rá, hogyan tegye. Helen az értésére adta, hogy nem akarja többet látni, és Brendát is elszakította tőle.

Hamarosan megjelent Helen nővére, Kelly és annak férje, Jason, aki egy tagbaszakadt alak volt, és egyáltalán nem nyújtott barátságos látványt. A veterán csak fénykép-ről ismerte őket, mert elég messze laktak tőlük, és csak most állt módjukban ideutazniuk. Amikor a kórházban meglátogatták az anyukát, Arnold jobbnak látta kitérni

az útjukból. Főleg, amikor bent az asszony mindent elmondott nekik róla, és Jason a kórház kapujában még pont elcsípte Reyet.

– Mire a sógornőm hazatér, te ne legyél ott, mert kicsinállak, kurafi! – Be sem kellett mutatkozniuk egymásnak.

A férfi muszáj volt taktikát váltson, ha vissza akarta kapni a családját. *Jó, a bátyám családja, de akkor is az enyém! Megérdemlem... Megkínlódtam értük... Vigyáznom kell rájuk... Szeretem őket... Az életemnél is jobban!*

Egy sikátorban roskadt le zokogva a fal tövébe. Nem akarta, hogy sírni lássák az amerikai hőst, a négyszeres családapát, az életerős férfit, a kisváros legügyesebb pékjét.

– Ó, Josh – nyöszörögte könnyek között, felhúzott térddel kuporogva, fejét háttal a falnak vetve. – Kudarcot vallottam, de csúful! Mondd meg, mit tegyek? Hogy szeressem őt, hogy szerezzem vissza? Mit tennél te, ha az én helyemben lennél? Bárcsak itt volnál... Istenem, annyira hiányzol, tesó!

Csak szeresd Helent... vigyázz rá... neveld fel a kicsiket... – csendült fel az elméjében, Joshua hangján. Bár az akár a sajátja is lehetett volna.

Adj neki időt, teret! Arnold elkeseredetten temette tenyerébe a fejét.

Te tudtad mindvégig azt, amit neki öt esztendő hazugságaként kell most feldolgoznia. Az árulta el, akiről azt hitte, ismeri. Ő engem szeretett benned. El kellett volna mondanod! Miért voltál önző? Mire kértelek? Miért nem hallgattál rám?

Elszorult a torka és kiszáradt a szája, nyeldekelte forró könnyeit, ahogy ezek a gondolatok elárasztották az elméjét.

Mi lett volna, ha ott, a kerítés tövében elmondom a teljes igazságot? Hogy alakult volna az életünk?

Aznap hazament, és elhatározta, hogy nem adja fel. Amit Helen és az immár négy gyerek iránt érzett, valóságosabb volt, mint a szerepjátéka. Ezt akarta megmutatni nekik, hogy bárkinek is hitték, ő mindvégig önmaga maradt. Hívhatták Joshuának, ha ő Arnoldként vált azzá a szemükben, akit szerettek. Ezért hálás lehetett a gyerekeknek, mert egységesen Papinak szólították, és igen, az is volt. Helennel is szerencsésnek tarthatta magát, mert a legintimebb perceikben az asszony nem a nevét mondta, hanem az élete szerelmének hívta. Arnold mindent azért tett, hogy ők boldogok lehessenek. Elhatározta, hogy az elmúlt öt évet nem adja senkinek, és nem is dobja el magától.

Helen lassanként hozzászokott, hogy Arnold velük maradt és nem volt hajlandó otthagyni őket. A gyerekeknek sem tudta elmondani, hogy mi történt köztük, mielőtt beindult a szülés. Hogyan magyarázta volna meg, hogy az apjuk nem is az, akinek mondta magát? Persze minden egyes nap mélységes fájdalom hasogatta a szívét, amiért becsapták és felforgatták az életét. Akibe szerelmes volt, a valóságban egy jeltelen sírban feküdt, ki tudja, hány esztendeje. Miközben nem tudott parancsolni az érzelmeinek, melyek csillapították ezt a fájdalmat. Mert akibe ugyanígy szerelmes volt, az a férfi nagyon is élt és virult. A hangja, az arca, a mosolya, az illata, minden arra emlékeztette, akinek odaadta annakidején a lányságát és a kezét. Ez a kettősség pedig kezdte felőrölni a lelkét.

Igyekezett minél kevesebbet és rövidebb ideig kettesben maradni a férjével, aki a valóságban nem is volt az. Azon rágódott, hogy ezt talán kihasználhatná, hiszen a házassága így semmis, de arra is rájött, hogy senki nem hinne neki. Arnold Reyes pont annyira Joshua Warren, amennyire nem. Néha felsejlett előtte durvább megoldás is, ahogy az ügyet rendezhetné – megölné őt –, de ezt sürgősen elhessegette, amikor látta a nagyobb gyerekei

ragaszkodását a férfihoz. *Rajonganak érte. Számukra mindenhogyan az apjuk. Csak én tudom, kicsoda valójában.*

Szerencsére Brenda lekötötte a fölös energiáit, így nem volt túl gyakran érkezése a múlton, a jelenen vagy a jövőn töprengeni. Meg aztán nem tudta meg nem történtté tenni, hogy a legkisebb Warren immár Arnold lánya volt. És annyira nagyon nem bánta, hogy megtörtént.

Létezik, hogy egyszerre két férfiba legyek szerelmes?

Amikor Joshua udvarolt neki, elvarázsolta a külsejével és a belsejével, és amikor azt hitte, egy másik Joshua tért vissza a frontról, ebbe a keserédesen megváltozott emberbe is beleszeretett. Ez a felismerés izekre tépte a szívét, és megállíthatatlanul zokogott az ágyában fekvve, magzatpózban, amikor Arnold rátalált.

Hosszú ideje most először látott érzelmi kitörést a nőnél, akibe ő mindenhogyan szerelmes volt. Neki nem változtak meg az érzései.

– Helen, szívem, mi történt? – hajolt fölé, nem törődve a kimondatlan véd- és dacszövetséggel, ami közöttük feszült immáron fél éve.

– Ölj meg, Arnold Reyes, könnyörgöm, ölj meg! – nyöszörögte könnyek és két tenyere között a nő. – Fejezd be, amit elkezdte! Nem bírom tovább!

A férfi teljesen ledöbbenve ült mellé az ágyra, és az aszszony remegő vállára tette a kezét.

– Istenem, Helen, miért beszélsz így?

Azt kívánta, bárcsak ütötte volna meg vagy üldözte volna el, semmint hogy a saját gyilkosának nevezné.

Az ágyon fekvő test vigasztalhatatlanul bömbölt, még szerencse, hogy a gyerekek játszani voltak a parkban, Lily vezetésével.

– Tönkretettétek az életemet! Joshua eldobott, te pedig becsaptál, mindenhogya értelmetlen folytatnom... Ölj meg! Ne kímélj!

Arnold letérdelt mellé, és ujjával gyengéden lefejtette Helen arcáról a görcsösen rátapasztott tenyerét.

– Ami történt, csakis az én hibám. Sosem fogom tudni kijavítani, én ezt tudom. Ha visszaforgathatnám az idő kerekét, talán másképp csinálnám. Istenem, Helen, bárcsak boldoggá tehetnélek! Tudom, hogy elkéstem. Ha tudtam volna, hogy ez lesz... Te vagy az életem szerelme. És Josh is egyetértene velem, mert neki is az élete szerelme voltál, vagy és leszél mindörökké. Úgy tűnik – itt nála is eltörött a mécses –, ikerségünk átka, hogy ugyanabba az asszonyba bolondultunk bele, olthatatlanul.

Onnantól fogva közösen zokogtak tovább, és észre sem vették, hogy markolták egymás kezét.

– Helen, nem volt véletlen, hogy Joshuával találkoztam, ahogy az életkezdetünk sem. Aztán az, hogy így elszúrtam és becsaptalak, magamhoz édesgetve a családot, akik így az enyémekek lettek... Nem így terveztem, de talán valaki, aki nálam nagyobb és okosabb... Nevezzük Istennek, sorsnak vagy gondviselésnek, az univerzum teremtő erejének, de... Nem volt véletlen, és végül nem lett rossz, Helen! – szónokolt a megindult Reyes. – Van Joshuától három csodálatos gyereked, igaz? – Az asszony

szótlanul bólintott. – És itt van Brenda, aki megédesíti a napjainkat. – Helen hevesen bólogatott, talán még mosolygott is, amennyire a sírás engedte. – És én akkor is szeretlek, ha nem hiszed el, és tudom, hogy te is szeretsz. – A nő összeszorította a szemét, és csak hangtalan patakzottak belőle a könnyek. – Változott valami? Csak a nevem. De ha akarod, Joshua leszek, mert én döntöttem így. Minden porcikámmal az akarok lenni, akit te akarsz, hogy legyek. Csak mondd, és az leszek! Ne legyen a nevem Arnold Reyes többé!

Helen felnyítt, és elkapta a lelkileg elgyengült férfi tarkóját, majd csak ennyit tudott kinyögni:

– De legyél Arnold Reyes! – Azzal magához rántotta, és hosszú percekig csak csókolta, amíg el nem fogyott belőlük a szusz.

Különös érzés volt ott állni a saját jelölt sírja előtt. Egy szál virágot, azt a bizonyos fényképet és egy mécesst tett le a kő mellé, majd tiszteletteljes hangon ennyit mondott:

– Nyugodj békében, és köszönök mindent, tesó!

– Szeretlek, Joshua – rebegte hozzásimulva Helen, és gyengéden megpuszilta a férfi arcát, miközben annak ujaiba kapaszkodott, az ő karjába pedig a gyerekek.

„ARNOLD REYES (1917–1943)” volt a márványba vésve, és mellette egy másik: „JOSHUA WARREN (1917–)”

Arnold felkapta Brendát a derekára, majd mindannyian kísértáltak a temetőből. Éppen elég volt ennyi tiszteletadás, aztán várta őket a kisvárosban frissen megnyílt cukrászda juharszirupos palacsintája és fahéjas almás pitéje.

– Papi, Papi – csimpaszkodott bele Jojo. – Mesélsz még az ikertestvéredről, Arnold bácsiról? Annyira szeretem hallgatni, olyan csodás ember volt. Csak még egyszer, légyssi', légyssi', légyssi'!

– Hát jól van – nevetett fel a férfi, azzal nagy anekdotázásba kezdett. Lopva észrevette Helen befátyolosodott tekintetét, és neki nem is kellett kimondania, amire gondolt: *Köszönöm, Arnold!* Élete szerelme már tudta.

Vége

Tartalom

Ismertető	4
* * * 1 * * *	5
* * * 2 * * *	12
* * * 3 * * *	16
* * * 4 * * *	19
* * * 5 * * *	28
* * * 6 * * *	33
* * * 7 * * *	39
* * * 8 * * *	43

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

